

Samen kerken...

Licht in de Advent'

Op een zonnige dag zie je vaak meer mensen buiten. 's Zomers, maar ook 's winters. Even wandelen of fietsen, even genieten van warmte en licht, van frisse geur en kleur. De wereld ziet er vriendelijker uit, als de zon schijnt.

Al vanaf dat ik kind was heb ik iets met de zon. Ik zie een spelend kind in een tobbe water voor me, bruin-geworden door de zon. Het is alsof de zon ergens bij mij een innerlijk zonnetje aansteekt. Ik ervaar het als mijn vermogen om 'de zon in het water te kunnen zien schijnen'. Om te zien het goede wat er is of misschien al doende kan ontstaan. Ik werd afgelopen zomer getroffen door een gebed van de lieddichter Huub Oosterhuis (in z'n dichtbundel 'Eenmaal zeventig'):

'Ik wil voor deze dag U bedanken wiens naam mij te binnen schiet, telkens als ik het licht en lichter zie worden. God is uw naam in alle talen der mensen en licht is uw pseudoniem. Toen ik klein was dacht ik 'Hij ziet me'. Nog hoop ik dat Gij mij ziet. Bedanken wil ik voor de liefde die ik in me voel'.

We gaan op weg naar de langste nacht, de tijd waarin de dagen korter, kouder en donkerder worden. Ik heb eerlijk gezegd moeite in december m'n hart warm te houden, om het licht te zien. Ja, er is heel veel licht: neon-licht, ledlampjes-licht, kerst-sfeerverlichting. Er is veel gezang en muziek, tot in de supermarkt toe, wat 'licht' en 'liefde' wil verspreiden. Maar het raakt me niet, of juist wel – het irriteert me. Alsof het duister overschreeuwd wordt, alsof de kou er niet mag zijn. Er 'moet' zoveel en het moet gezellig zijn.. Wil ik overigens zelf het duister onder ogen zien, ook in m'n eigen hart?

Ik citeer Oosterhuis in hetzelfde gebed: 'Ik wil vragen stellen die mij laat in de avond wakker houden: van wie het licht is, het water, dat duizenden in duisternis leven, miljoenen vuil water drinken en sterven van dorst – van wie is de aarde? Zie ik nog wat ik zie, sinds Gij mij hebt gezien? Ik zie meer ongelukkige mensen'.

Adventstijd is tijd van verwachting, wachten op wat komt, wachten op wie komt. Er zal licht komen. Nee, niet 'natuurlijk' – wij weten niet hoe en kunnen dat licht niet 'maken' en nergens kopen. We zien hoe de aarde en oceanen vervuilen en uitgeput raken. Hoe in onze crisis solidariteit en zorg onder druk komt te staan. Simpele oplossingen zijn er niet. We zijn zelf onderdeel van het probleem. Er is geduld nodig om m'n eigen vragen en twijfels onder ogen te zien en me vervolgens te richten op wat me van Gods wege aangereikt wordt. Een kwetsbaar vlammetje van hoop, een walmend kaars-pitje in mij kan opvlammen: door wat, door wie?

Oosterhuis eindigt in eenvoud: 'Ik zou vandaag in vrede willen zijn met de mensen die Gij om mij heen hebt geschapen'. Licht straalt vaak heel dichtbij in mensen die elkaar zien en tegemoet treden. Wil ik dat, vandaag? Er zijn er die de duisternis niet vervloeken, maar een kwetsbaar licht ontsteken. Als ik mezelf van harte geef, merk ik ook hoe anderen zichzelf geven. Advent is dat wijze mensen dromen van vrede en op weg gaan met hun gaven en zich oriënteren op het licht van een kwetsbaar Koningskind dat zichzelf aan ons wil geven...

Arie Gootjes
emeritus-predikant.

Activiteiten van de Raad van Kerken:

Adventsvesper, zondag 1 december om 19.00 uur in de Stefanuskerk te Hertme.

Zondag 15 december Kerstsamenzang in de Stephanuskerk te Borne om 19.00 uur.

Website: www.raadvankerkenborne.nl

Facebook: raadvankerkenborne

Twitter: RvKborne.